

SASA SANTEL: PRIPOVEDKA O BABI.

utopil, da si potem mrhovino objokaval. Tako si storil tudi otročnici, papežnici, bogovec iz duha, oholno, norsko hlapčē. Mehko sočutje do baronice Judite se je obudilo v bogovca in je trenutno in nestrpno zaželel, da bi že bila ura biblije in bi za bridkost vrnil z veselo vestjo. Z veselo vestjo? Papežnici? Pa s katero? Segel je po knjigi, ki jo je poznal, da je papežniška, norska, polna svečenja in praznih prič. Bral je prečudno o sinu, ki se je bil rodil iz sestre bratu in sta ga v morje vrgla in ga je ribič v zibeli potegnil na breg in odgojil, da je zrastel, snubil lastno mater, spoznal in šel in se sredi morja na skalo prikoval in trpel, dokler mu ni mah obrastel telesa. Potem ga je angel božji odpel in vzel v Rim, da so mu krono v tri gubé položili na glavo in ga imenovali Gregorja...

»Norska favela,« je vzkliknil bogovec. »Basni mojega učenika Martina so verjetnejše.«

Trpko je pripomnil:

»A bridke kakor strahote v Knjigi...« S Suhe je zazvonilo poldan. Na bogovčeva vrata je nekdo pokljukal.

»Odpri!« je zaklical bogovec. Vstopil je Wassermannov Erazem.

»Moj dvanajsti,« se je dvignil bogovec; »in Snedčeva polnica mu je upalila polt.«

»Kaj hočeš?« je vprašal rezko.

»Službo sem zamudil,« je dejal trpko mladec. Bogovec je menil, da govori o jutranji molitvi, in je odvrnil:

»Nisem papežniški, da bi silil vstopiti. Volentium salus non coactorum. Ne bom sodil, da sam ne bom sojen.«

Mladec je dejal mirno:

»Prišel sem z novicami o Luki Knaflju.« Bogovec je planil. Hripavo je vprašal:

»O mojem sinu? Kaj veš o njem?«

Mladi je rekel:

»Že nekaj tednov vem. Pa sem molčal. Zato sem rekel, da sem stražo zamudil. Bridko je, kar vem.«

»Reci,« je velel bogovec, »moj sin je umrl.«

Trudno je zmajal mladi z glavo:

»Luka Knafelj je pri novih menihih v nemškem Gradci.«

Ledeno se je prevleklo bogovcu lice. Strast mu je spačila oči:

»Leugest, Schelm!« je vzkliknil. »Za mojo ježno besedo si me prišel blaznit. Pojdi, ščenec, upaljena polt, poberi se k Snedčevi!«

»Here Meister,« je rekel mirno Wassermannov, »ali hočeš, da na evangelij prisežem? Ne psuj me. Že tri mesece in več je Luka Knafelj v Gradci.«

Pripovedoval je, kakor je slišal od brata. Bogovec je nemo poslušal. Potem je vprašal kakor ljubljanski škof pri igri o Savlu in Davidu:

»Kako se je moglo to zgoditi?«

»Ne vem,« je odvrnil Erazem in potegnil svoj težki meč više ob sebi. »Zato sem prišel,« je nadaljeval; »Snedčeva mi je dala novcev. Pojdem na pot in bom videl in izprašal. V štirinajstih dneh se vrnem.« Zmedeno je iskal bogovec v mladčevu lice. Trpel je, še je dvomil in vprašal:

»Ali res nisi dvanajsti?«

Mladec je prebledel. Ustnice so mu zatrepetale. A ni besede ni rekel, samo okrenil se je in šel proti vratom. Ko je prijel za kljuko, je zaklical bogovec:

»Stoj!«

Erazem je obstal. Bogovec se mu je približal in dejal:

»Ali je čudež, da sem trpek? Kdo naj umé, kar si zvedel: predikantov sin, pa novi menih! Ali se je kdaj prigodilo podobno?«

»Tomažu ljubljanskemu se je prigodilo,« je odvrnil hladno Erazem.